

Још 2005. године, у својој књизи *Ко то прича о Европи*, писала сам о томе да је Србија већ од 2000. године, уз наменску и фалсификовану причу о Европи, кренула не европским, него вулгарно-америчким путем с краја деветнаестог века (где је главна слика света била како другог преварити и украсти му имовину), дајући за то, у својој књизи, конкретне доказе и примере. Морално право да овако нешто пишем прибавио ми је сам живот од скоро три деценије у тој истој Европи коју често критикујем, али никада не заборавим да поменем оно што је у њој добро. Укратко, наша отаџбина Србија узела је из овог дела света углавном све оно што не ваља, систематски избегавајући оно што је било прихватљиво и што је једино и чинило разлику сређених држава наспрам суровог транзиционог колонијалног неолибералног хаоса.

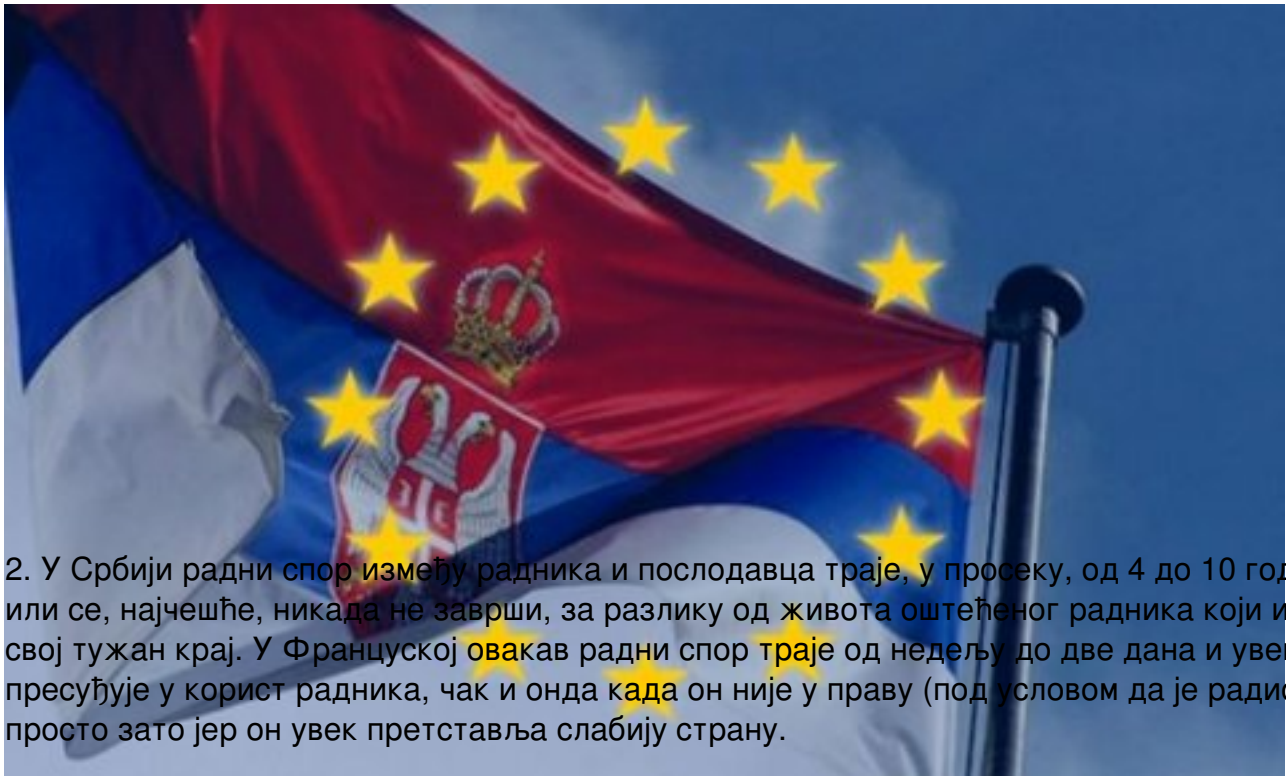
Зато ћу овде, без теорије и великог увода, само скраћено навести неке најкарикатуралније и најконкретније од тих примера.

Будући да се власти у Србији већ двадесет година позивају на "Јевропу", хајде да, укратко, видимо на чему се ово заснива и како изгледа живот у аутентичној Европи, која не зависи од бриселских директива. Затим, да видимо како све то изгледа у тзв. "европској Србији" која недопустиво жртвује део своје територије, али притом не усваја ништа европско.

Идемо редом:

1. Упркос ретким банкарима идеалистима, банке су свуда, биле и остале, највећи индиректни пљачкаши и лопови по дефиницији, готово од 18. века. У Србији оне у тој

дрскости, чак ни руке не крију у рукавицама, него држе рекорд у џепарењу Игоових Јадника. Али, за то је крив сам домаћин, који је уместо пружања храброг отпора, угостио монетарног бескрупулозног окупатора. Најочигледнији пример за ово јесте чињеница да у Србији годишња банкарска камата износи од 17 до 20 посто, док је она у Европи 2 посто.

2. У Србији радни спор између радника и послодавца траје, у просеку, од 4 до 10 година, или се, најчешће, никада не заврши, за разлику од живота оштећеног радника који има свој тужан крај. У Француској овакав радни спор траје од недељу до две дана и увек се пресуђује у корист радника, чак и онда када он није у праву (под условом да је радио), просто зато јер он увек претставља слабију страну.

Ако просветни радник добије отказ у току, а не крајем школске године, њега европски просветни закон штити и послодавац, мора да га врати на посао до краја године, или да му исплати рад за све те месеце. У Србији и поред донетог закона у том правцу, велики део, од тајкуна зависних судија, пресуђује у корист богатог и корумираног послодавца (наспрот самом закону) и притом, не сноси никакве последице. Аутор овог текста зна много таквих примера, односно доказа.

Ко то тамо пева?

Пише: Мила Алечковић Николић
субота, 02 март 2013 16:00

